

EXPUNERE DE MOTIVE

Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa că raporturile juridice de muncă trebuie să se desfășoare într-un cadru legal, pentru a fi respectate drepturile și îndatoririle, precum și interesele legitime ale ambelor părți. În acest cadru, cercetarea disciplinară prealabilă aplicării sancțiunii contribuie în mare măsură la prevenirea unor măsuri abuzive, nelegale sau netemeinice, dispuse de angajator, profitând de situația sa dominantă.

Conform dispozițiilor Codului muncii, pentru a putea aplica o sancțiune disciplinară, cu excepția avertismentului scris, angajatorul este obligat să dispună efectuarea unei cercetări disciplinare prealabile, sub sancțiunea nulității absolute.

În baza art.251 alin. 4 din Codul muncii, republicat, „în cursul cercetării disciplinare prealabile salariatul are dreptul să formuleze și să susțină toate apărările în favoarea sa și să ofere persoanei împuternicite să realizeze cercetarea toate probele și motivațiile pe care le consideră necesare, precum și dreptul să fie asistat, la cererea sa, de către un reprezentant al sindicatului al cărui membru este”.

Deși principiul constituțional privind dreptul la apărare este inclus în prevederile textului de lege citat mai sus, el este limitativ și discriminatoriu, deoarece angajatul poate fi asistat doar de un reprezentat al sindicatului din care face parte.

Ridicăm, pe această cale, două mari probleme care se regăsesc în aplicarea dispozițiilor referitoare la apărarea salariatului în cadrul cercetării disciplinare, și anume: dreptul la apărare al angajatului este limitat și condiționat de apartenența sau calitatea de membru în cadrul asociației sindicale constituite la nivelul unității din care face parte salariatul, iar în aceeași măsură, putem considera că inexistența unui sindicat reprezentativ la nivel de angajator conduce la imposibilitatea asistării în cadrul cercetării disciplinare a angajatului de către un apărător.

În consecință, este necesară acoperirea acestui vid legislativ prin introducerea unei prevederi prin care angajatul să fie asistat și de către un avocat, în cursul cercetării disciplinare, având în vedere că această reglementare este prevăzută în aproape toate legile speciale privind activitatea unor profesii, și mai ales că, în jurisprudența s-a statuat că „esența dreptului la apărare este asistarea părții de un apărător calificat”.

Având în vedere cele menționate anterior, propunem modificarea alin. 4 al art.251 Legea nr.53/2003 – Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, în sensul introducerii unei prevederi conform căreia salariatul să poate fi asistat și de către un avocat, în cursul cercetării disciplinare.

Inițiator,

Senator Andrei Liviu VOLOSEVICI

